

Arrest

nr. 340 838 van 10 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DIN loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 20 juni 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 31 juli 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtu machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 24 november 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U gaf aan een soennitische moslim te zijn. U bent geboren in Peshawar, Pakistan. Toen u ongeveer drie jaar oud was, werd uw familie gedeporteerd naar Afghanistan. Ze verhuisde van Peshawar naar het dorp Kochanu gelegen in het district Koghyan in de provincie Nangarhar.

U spendeerde uw tijd vooral thuis. Uw broer, A. (...), werkte in een voedingswinkel in Chumkala. Op een dag sprak een man, Am. (...), uw broer in de winkel aan. Hij stelde voor om samen met A. (...) illegaal alcohol te verkopen. Vervolgens stockeerde Am. (...) wijn uit Kabul in de winkel. A. (...) hielp de wijn te verkopen.

Twee jaar voor uw vertrek uit Afghanistan ging A. (...) voor het leger werken. A. (...) overleed drieënhalve jaar geleden bij een gevecht tijdens zijn dienst in Helmand. Uw vader zei dat u de plaats van A. (...) in de winkel moest innemen en zo begon u twee à drie maanden voor uw vertrek te werken in de winkel. U was jong en ongeschoold en maakte veel fouten waardoor de winkel niet winstgevend was. Persoonlijk verkocht u geen alcohol, Am. (...) daarentegen bleef zijn illegale alcoholverkoop verderzetten in de winkel.

Op een dag werd Am. (...) gearresteerd door de Taliban terwijl hij alcohol leverde aan een klant. Hij werd ondervraagd en de Taliban kwam zo te weten dat uw broer A. (...) in het verleden samen met Am. (...) wijn verkocht. Am. (...) had ook onterecht aan de Taliban vermeld dat ook u alcohol verkocht. Een week nadat Am. (...) gearresteerd werd sprak Qari Shirzad uw vader aan in de moskee. Hij zei dat de Taliban u zocht en bezorgde uw vader twee dreigbrieven van de Taliban. U heeft de brieven zelf niet gezien maar uw vader vertelde u dat de Taliban u wilden spreken omdat ze u en Am. (...) ervan beschuldigden een illegale drankhandel te hebben uitgbaat.

Nadat u de dreigbrieven had gekregen verhuisde u tijdelijk naar uw paternale tante N. (...) in het dorp Wazir. Twee weken later werd u opgehaald door een smokkelaar Z. (...), die u vervolgens naar Nimroz en Pakistan bracht.

U vertrok uit Afghanistan twee à drie maanden voor de machtsovername en reisde door Pakistan en Iran om vervolgens de Balkanroute te volgen richting Bulgarije en Oostenrijk waar u zonder dat u het besefte telkens een verzoek om internationale bescherming indiende.

Drie dagen nadat u in België aankwam verzocht u hier op 20.06.2022 om internationale bescherming.

Recent heeft de Taliban uw vader nog opgezocht, ze vroegen naar u en vertelden uw vader dat ze geen problemen hebben met de rest van uw familie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: een kopie van uw taskara, een kopie van het paspoort van uw vader, kopieën van vijf foto's van uw broer tijdens zijn dienst en een kopie van een foto van uw overleden broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, werd in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verliet uit vrees voor de Taliban die u zou verdenken van het verkopen van alcohol. U vreest tot op heden bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de Taliban.

U slaagde er niet in deze vrees aannemelijk te maken. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst blijkt uit de gegevens waarover het CGVS beschikt dat u op 26.04.2022 om internationale bescherming verzocht in Bulgarije en op 02.06.2022 om internationale bescherming in Oostenrijk zocht (P. 1

van het "Eurodac" document dd. 20.06.2022). Dat u niet zou geweten hebben dat u tweemaal een verzoek indiende, betreft vooreerst een blote bewering van uw kant. Dit terzijde, er kan in alle redelijkheid van iemand die, zoals u, beweert zijn land van herkomst omwille van een vrees voor zijn leven te hebben verlaten en er tot op heden niet te kunnen terugkeren, zijn nood aan internationale bescherming kenbaar maakt ten aanzien van de autoriteiten van een land die hem deze bescherming mogelijks kan bieden, en dit van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft. Minstens kan verwacht dat u zich omtrent uw eventuele mogelijkheden dienaangaande zou informeren zodra u hiertoe de kans heeft. Dat u niet zou geweten hebben dat u tot tweemaal toe een verzoek indiende, voor zover dit effectief het geval is, toont daarentegen aan dat u hiertoe geen stappen heeft gezet. Dit doet reeds vragen rijzen bij uw beweerde nood aan internationale bescherming.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt, blijkt verder dat u ook eerder ten aanzien van de Oostenrijkse asielinstanties, waar u, zoals u beweert, enkel uw vingerafdrukken zou gegeven hebben, een andere geboortedatum en andere naam doorgaf. Uit deze informatie blijkt dat u bij uw registratie in Oostenrijk op 02.06.2022 de identiteit K. A. geboren op 01.01.2004 opgaf (Dublin document uit Oostenrijk dd. 08.08.2022). Op het moment van uw asielaanvraag in Oostenrijk verklaarde u hiermee dus meerderjarig te zijn.

Dit dan in tegenstelling tot uw verklaringen in België, waar u op 20.06.2022 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beweerde minderjarig te zijn. U gaf aan dat u op 30.07.2005 geboren was maar na een leeftijdsonderzoek bleek dat u meerderjarig bent. Uit medisch onderzoek bleek dat u op 23.06.2022, een minimumleeftijd had van 23 jaar (P.2 Beslissing van de dienst voogdij).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS hield u vol dat u op het moment van aankomst in België 17 jaar oud was (P.4). Het loutere feit dat u aanhaalde niet akkoord te zijn met de bevindingen van het leeftijdsonderzoek kan hier logischerwijs geen ander licht op werpen (P.5).

Uw verklaringen rond uw leeftijd zijn duidelijk tegenstrijdig. Zo beweerde u voor het CGVS dat u 17 jaar oud was toen u vertrok uit Afghanistan en dat u dertien maanden onderweg bent geweest (P.5). Hiermee verklaarde u dus ook meerderjarig te zijn bij aankomst in België, aangezien u dan minstens 18 jaar en één maand oud moet geweest zijn. Volgens uw verklaringen in Oostenrijk was u ginds reeds meerderjarig. Gezien u in Oostenrijk was voor uw komst naar België volgt hieruit dat u dan ook bij uw aankomst in België wel degelijk reeds meerderjarig moet geweest zijn. Dit bleek ook conform het leeftijdsonderzoek volgens hetwelk u minstens zes jaar ouder werd geschat. U ging bovendien ook niet in beroep tegen het resultaat van het leeftijdsonderzoek (P.7).

Dat u geen consistente verklaringen kan afleggen over uw geboortedatum en uw leeftijd is weinig ernstig. Ook volgende wijst verder op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen rond uw identiteit.

U gaf bij aankomst in België de familienaam K. door. Later liet u die veranderen in K.. U zei dat u de naam K. had gekozen omdat veel mensen ervoor kiezen om "Khan" aan hun naam toe te voegen (P.4). Nadat u in België aankwam, vroeg u aan uw vader wat uw familienaam juist was, waarop uw vader vertelde dat uw familienaam K. is. Dit strookt echter niet met de gegevens op het paspoort van uw (beweerde) vader dat u aan het CGVS bezorgde. Immers, dit document staat op naam van een persoon genaamd 'K.' (zie informatie in uw administratief dossier), wat dan weer niet overeenkomt met één van de door u opgegeven namen.

U legde ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor ter staving van uw identiteit. U legde op het CGVS een kopie van uw taskara voor om uw identiteit te staven. Nochtans had u eerder verklaard bij DVZ dat uw taskara in Bulgarije door de politie werd afgenomen (P.5 en 11 Verklaringen DVZ dd. 07.11.2022). U hierop gewezen, haalde u plots aan dat uw gsm met foto's erop in Bulgarije in beslag werd genomen, terwijl uw originele taskara nog bij uw vader zou gelegen hebben (P.5). Mede in het licht van al voorgaande mag het duidelijk zijn dat deze loutere postfactum verklaring maar weinig overtuigend overkomt.

Gezien bovenstaande kan duidelijk al enige twijfel geuit worden over uw ware identiteit.

Aan de door u voorgelegde kopie van uw taskara kan hoe dan ook geen bewijswaarde worden toegekend. Los van het feit dat aan kopieën hoe dan ook geen bewijswaarde wordt toegekend, temeer daar dergelijke stukken makkelijk door allerhande knip-en plakwerk kunnen gemanipuleerd zijn, legt u deze taskara ook duidelijk niet voor ter staving van geloofwaardige verklaringen. Bovendien is het algemeen geweten dat alle Afghaanse documenten makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden waardoor hun bewijswaarde quasi nihil is. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde

ongeloofwaardigheid te herstellen (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan._corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf))

De identiteit is een essentieel element binnen de procedure om internationale bescherming en er kan dan ook in alle redelijkheid van u, een verzoeker om internationale bescherming, verwacht worden dat hij ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt hieromtrent bij de asielinstanties van het land waar hij internationale bescherming vraagt. Uit wat voorafgaat blijkt daarentegen duidelijk dat u niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht die dienaangaande op uw schouders rust.

Uw doelbewuste pogingen daarentegen de asielinstantie te misleiden ondermijnen reeds in niet geringe mate uw algemene geloofwaardigheid.

Voorgaande terzijde gelaten, ook volgende bevindingen doen ernstige vragen rijzen bij de waarachtigheid van uw relaas.

Tijdens uw registratiegesprek als niet begeleide minderjarige bij de DVZ verklaarde u dat uw broer bij het leger werkte en dat de Taliban jullie met de dood bedreigden. U vertelde bij de dienst voogdij niets over uw persoonlijke problemen met de Taliban omwille van de illegale alcoholverkoop in de winkel waar u werkte (P. 4 registratie minderjarigen DVZ dd. 20.06.2022). Dit bracht u pas ter sprake bij uw DVZ interview waar u dan weer niets vermeldde over de problemen die u en uw broer ondervonden doordat hij bij het leger werkte (P.1 Vragenlijst CGVS). Dat u tijdens uw registratiegesprek en bij de DVZ twee verschillende redenen van vertrek opgaf is hoogst opmerkelijk en holt uw geloofwaardigheid duidelijk verder uit.

Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, uitte u bovendien geen vrees voor de Taliban omwille van het werk van uw broer bij het leger. Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel de Taliban vreest omwille van uw werk in de winkel (P.13). Ook over het tijdstip dat uw broer overleed tijdens zijn dienst in Helmand (P.15), kan u geen eenduidige verklaringen afleggen. Tijdens uw registratiegesprek als minderjarige verklaarde u dat uw broer vijf jaar geleden overleed (P.3 Registratie minderjarigen DVZ). Bij DVZ beweerde u dan weer dat u broer twee jaar geleden overleed (P.9 Verklaringen DVZ dd.07.11.2022). Op het CGVS geeft u zelfs twee verschillende verklaringen over het tijdstip van de dood van uw broer; zo verklaarde u enerzijds dat hij drieënhalve jaar geleden – te tellen van de dag van uw persoonlijk onderhoud, i.c. 31/7/2023 - overleed - wat zou betekenen dat uw broer ergens begin 2020 overleed en anderzijds dat hij overleed in de periode dat u aan het werk was in de winkel. (P. 15 npo CGVS dd.31.07.2022). U zou pas de laatste 2 à 3 maanden voor uw vertrek in de winkel hebben gewerkt en u zou 2 weken voor de val van het regime zijn vertrokken. Het regime kwam medio augustus 2021 ten val wat dan weer betekent dat u rond mei / juni 2021 in de winkel begon te werken. U situeert het overlijden van uw broer bij uw laatste versie van de feiten aldus anderhalf jaar later dan wat u eerder liet optekenen. Uw verklaringen zijn zo afwijkend en maken dan ook dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. U legt ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor die uw verklaringen aangaande uw broers overlijden kunnen staven. U legt een kopie voor van een foto van uw overleden broer. Los van het feit dat uit deze foto geen enkele informatie af te leiden is aangaande de identiteit van en uw eventuele band met deze persoon, kan deze foto hoogstens aantonen dat deze persoon overleden is. Dat het hier om uw broer gaat die werkzaam was bij het leger en tijdens zijn dienst om het leven kwam, blijkt op geen enkele manier uit de voorgelegde kopie.

Toen u met uw tegenstrijdigheden geconfronteerd werd beweerde u dat zowel bij tijdens uw registratie als minderjarige bij de DVZ alsook later bij de DVZ uw verklaringen verkeerd werden genoteerd (P.16). Deze loutere postfactum bewering wordt niet aangenomen. Het is opmerkelijk dat u dit beweerde aangezien u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud letterlijk gevraagd werd hoe de eerste twee interviews verlopen waren en of uw verklaringen, afgelegd tijdens uw registratiegesprek en het interview bij DVZ, gaf correct genoteerd waren. U stelde dat alles goed verlopen was, dat er niets speciaals was. Verder stelde u uitdrukkelijk dat uw verklaringen werden voorgelezen, voor u werden vertaald én u bevestigde dat alles correct werd genoteerd (P.3).

Naast voorgaande vaststellingen dient verder te worden opgemerkt dat u ook niet in staat bleek overtuigende verklaringen af te leggen aangaande verschillende kernelementen van uw relaas.

Zo bleek u maar een zeer beperkte kennis te hebben over A. (...) zijn dienst bij het nationale leger. U kan enkel vertellen dat hij twee jaar in Helmand heeft gewerkt. Verder heeft u geen enkele info en kent u zijn functie, rang of taken niet (P.10). U legde kopieën van foto's voor waar uw broer tijdens de dienst te zien is. Uit deze kopieën is niet af te leiden of deze persoon al dan niet uw broer is. Bovendien zien de foto's er erg geposeerd uit en kan u er niets over vertellen (P.12). U gaf ook tegenstrijdige verklaringen over wie op de hoogte was van A. (...) zijn indiensttreding bij het leger. U verklaarde tijdens het registratiegesprek dat de Taliban jullie wilden vermoorden doordat A. (...) bij het leger werkte (P.4 van het registratiegesprek), maar op het CGVS zei u dan weer dat niemand hiervan op de hoogte was (P.14). Even later zei u opnieuw het

tegenovergestelde en zei u dat de Qari Sherzad alles wist over elke dorpeling, hij kende alle dorpingen die voor het leger werkten en informeerde de Taliban hierover (P.14).

Wat er ook van zij, zoals hierboven reeds aangehaald, uitte u bij het CGVS geen enkele vrees omwille van het werk van uw broer bij het Afghaans leger. Wat uw vrees betreft omwille van het feit dat uw broer en Am. (...) in de winkel waar ook u later aan de slag ging alcohol verkochten, dient allereerst te worden opgemerkt dat, ook al legt u geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor die uw werkzaamheden in de winkel kunnen staven, uw werkzaamheden op zich vooralsnog niet worden betwist.

De problemen die u met de Taliban zou hebben gekend, en tot op heden zou kennen, omwille van uw werkzaamheden in de winkel, heeft u evenwel niet aannemelijk gemaakt.

U verklaarde dat Am. (...) op een dag werd gearresteerd door de Taliban toen hij alcohol aan het verkopen / leveren was. Vervolgens werd Am. (...) gefolterd waarbij hij de naam van uw broer doorgaf als medeplichtige maar ook uw naam zou hebben opgegeven. Vooreerst kan hier worden opgemerkt dat de verschillende werkwijze van de Taliban in hun optreden naar Am. (...) en uzelf toe toch mag verbazen. Zo arresteerde de Taliban zonder waarschuwing Am. (...). Tot op heden zou hij vermist zijn en u heeft geen idee wat er met hem gebeurde (P.19). Een week na de arrestatie sprak de Qari, die ook van de Taliban was, uw vader aan. Hij vertelde uw vader dat u en uw broer samen met Am. (...) alcohol verkochten en gaf twee brieven aan uw vader. In de brieven stond dat de Taliban met u wilden spreken (P.18). Dat de Taliban enerzijds direct Am. (...) zouden oppakken en niet meer hebben laten gaan, maar u dan vooreerst een week zouden met rust laten én vervolgens via brieven informeren dat ze u willen spreken, mag wel verbazen. Uw uitleg dat ze overdag niets konden doen omdat de overheid aanwezig was, houdt totaal geen steek. Immers, zoals u zelf verklaarde werkte de Qari voor de Taliban (P 14). Waarom hij u aldus niet al eerder zou hebben contacteren terwijl hij uw vader een week later wel twee brieven zou gegeven hebben, is geenszins duidelijk. Waarom er daarenboven twee brieven op hetzelfde moment zouden zijn afgeleverd – nergens uit uw verklaringen blijkt dat er een verschil in inhoud was tussen deze brieven – kan ook niet worden begrepen.

Dat u bovendien ook in de week nadat Am. (...) zou verdwenen zijn gewoon in de winkel bleef verder werken, is ook weinig ernstig ingeval van een waarachtig relaas. Uw broer zou toen reeds gedood zijn en Am. (...) was verdwenen. Bovendien zou u op de hoogte geweest zijn van de verkoop van alcohol alsook dat dit verboden was in Afghanistan (P 17). Dat u er dan geen graten in zag gewoon in de winkel te blijven werken, is toch opmerkelijk.

Hoe u bovendien zou weten dat Am. (...) werd gearresteerd en bij zijn arrestatie zowel uw naam als de naam van uw broer zou genoemd hebben, is ook geenszins duidelijk. Immers, u zag Am. (...) nooit meer terug (zie supra).

U legt ook hier weer geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor. Nochtans zouden de brieven van de Taliban gewoon thuis liggen in Afghanistan en bovendien zou uw vader u wel een foto van uw taskara via whatsapp hebben doorgestuurd (P. 5). Waarom hij dan ook niet net dié stukken die raken aan de kern van uw relaas op die manier aan u zou hebben kunnen bezorgen, is niet duidelijk. U verklaarde tijdens het onderhoud nochtans dat u uw vader hiernaar zou vragen. Echter, tot op heden heeft de Commissaris-generaal deze stukken niet ontvangen noch enige verduidelijking om uw onvermogen dienaangaande te verklaren. Dit spreekt ook boekdelen en holt uw geloofwaardigheid verder uit.

Ook volgende houdt geen steek en bevestigt eens te meer uw ongeloofwaardigheid.

Na het ontvangen van de oproepingsbrieven zou u verhuisd zijn naar uw tante in Wazir, die slechts op 10 minuten wandelafstand van u woonde. U verbleef er twee weken, een periode tijdens dewelke u geen problemen kende. Nergens uit uw verklaringen blijkt verder dat de Taliban dan wel de Qari in die periode bij uw ouders naar u kwamen vragen, ondanks uw nalatigheid gevolg te geven aan de oproepingsbrieven die werden afgeleverd. U verklaarde uitdrukkelijk dat u in die periode geen problemen kende (P. 19). Dit is toch ook weinig ernstig ingeval van een waarachtig relaas. Bovendien, uw tante woonde op amper 10 minuten van uw woning. Er kan toch minstens verondersteld worden dat de Qari van uw dorp zal geweten hebben waar uw familie woonde en de Taliban u, via hem, ook daar wel zou hebben kunnen vinden indien ze effectief naar u op zoek waren. Gezien voorgaande mag het duidelijk zijn dat bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen ook na uw vertrek nog te worden gezocht.

U slaagde er overigens ook hier niet in éénsluitende verklaringen af te leggen. Er werd u gevraagd of iemand van uw familie na uw vertrek nog problemen ondervond. U vertelde aanvankelijk enkel over uw moeder haar mentale toestand en haar pijnlijke knie (P. 10). Later tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw vader nog recent werd aangesproken door de Taliban en dat ze vroegen waar u was (P.14). Het is niet ernstig dat u eerst verklaarde dat uw familie sinds uw vertrek geen problemen meer

ondervond om dan nadien uw verklaringen aan te passen door te beweren dat de Taliban nog recent naar u op zoek zouden geweest zijn.

Gelet op het geheel van bovenstaande dient dan ook te worden besloten dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security

Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet

worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou

worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Botj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van uw taskara werd reeds hierboven besproken. Ook de kopie van het paspoort op naam van, naar u beweert, uw vader voegt niets wezenlijks toe. Immers, zoals reeds opgemerkt betreft de naam op het paspoort 'Koochai' wat niet overeenkomt met de verschillende door u opgegeven namen. Aan wie dit document toebehoort en wat uw eventuele link is met deze persoon, is niet aangetoond. De kopieën van de foto's van uw zogenaamde broer tijdens zijn dienst en na zijn overlijden werden ook eerder besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt: *"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."*

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 8 december 2025 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments", 4 november 2022;
2. EUAA, "Afghanistan Security Situation", augustus 2022;
3. EASO, "Afghanistan Country Focus", januari 2022;
4. EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023;
5. EUAA, "Country Guidance: Afghanistan", mei 2024;
6. EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city", augustus 2022;
7. EASO "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City", augustus 2020;
8. EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals", augustus 2022;
9. UNAMA, "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan", juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023;
11. EUAA « COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments », 2 februari 2024;
12. EUAA, "Afghanistan Country Focus", november 2024;
13. SEM, "Focus Afghanistan -Return from abroad", februari 2025.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er is wel degelijk voldoende informatie voorhanden om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

6. Onderzoek van het beroep

6.1. Verzoeker voert in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst wenst verzoeker te benadrukken dat hij in Bulgarije en Oostenrijk verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven. Hij heeft er nooit asiel aangevraagd, nooit een gehoor afgelegd en er geen bescherming gekregen.

Verzoeker verduidelijkt dat hij geen leeftijd heeft opgegeven in Oostenrijk en Bulgarije omdat hij die niet kende. De autoriteiten hebben zelf een geboortedatum opgegeven. Bovendien zijn geboortedata in Afghanistan niet van belang. Afghanen vieren geen verjaardagen en houden die tellingen niet bij en dus geven ze vaak een vermoedelijke leeftijd weer. Verzoeker heeft pas een leeftijd opgegeven toen hij in België was en heeft zich daarbij gebaseerd op zijn taskara. Wat zijn naam betreft heeft verzoeker steeds als naam 'H.(...)' opgegeven, dat evenwel in elk land anders werd opgeschreven. Wat de familienaam betreft, ook dat bestaat niet in Afghanistan. Men geeft vaak de naam van zijn vader en/of stam. Verzoeker heeft in België aan

zijn vader gevraagd wat hun stamnaam was, wat 'K. (...)' bleek te zijn. Op zijn vaders paspoort is de roepnaam van zijn vader vermeld, niet hun familienaam. Verzoeker heeft dan ook alles naar waarheid verteld, wat zijn identiteit, nationaliteit en leeftijd betreft.

Verzoeker meent dat hem niet mag worden verweten bepaalde zaken niet te hebben verteld op de dienst Voogdij en op DVZ aangezien dit volledig te wijten is aan de modus operandi van deze diensten. Hij werd aangemaand kort te blijven en 'later' zou hij over voldoende tijd beschikken om alles te vertellen.

De CGVS verwijt verzoeker niet (spontaan) te hebben verteld over zijn vrees omwille van het werk van zijn broer. Evenwel had verzoeker dit reeds vermeld op de DVZ waardoor hij in de veronderstelling was dat de CGVS reeds op de hoogte was. Hij kent de gang van zaken niet in asielprocedures en er kan niet worden verwacht van een minderjarige dat hij reeds op de vragen zou anticiperen. Wat het tijdstip van het overlijden van zijn broer betreft, ook hier merkt hij op dat Afghanen geen belang hechten aan sterfdagen waardoor het voor hem bijzonder moeilijk is om er een exacte datum op te plakken.

Verzoeker kan niet veel vertellen over de job van zijn broer, nu hem niets verteld werd hierover aangezien hij nog een kind was en delicate informatie niet zomaar werd gedeeld uit veiligheid. Het loutere feit dat zijn broer werkte voor de overheid is voor de taliban overigens voldoende om ook verzoeker als een verrader te zien. Verzoeker citeert uit het rapport EUAA, 'Country Guidance: Afghanistan' van januari 2023 waaruit blijkt dat familieleden van voormalige leden van het Afghaans leger of politie wel degelijk een groot risico lopen enkel en alleen omwille van het feit dat ze familie zijn.

Verzoeker wenst nog te verduidelijken dat na de verdwijning van zijn broer hij wel nog de winkel heeft open gedaan maar geen alcohol heeft verkocht. Nadat verzoeker te weten kwam dat zijn broer vermoord was, heeft hij de winkel niet meer open gedaan en is gevlucht uit Afghanistan. Dat de CGVS de modus operandi van de taliban 'eigenaardig' vindt kan verzoeker niet worden verweten aangezien hij hierover geen enkele controle heeft.

6.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker gaat uitgebreid in op de gewijzigde situatie in Afghanistan sedert de machtsovername en voert in essentie aan dat die alleen maar achteruit gegaan is. Hij benadrukt dat er geen enkele garantie is dat de taliban de mensenrechten respecteren en verwijt de commissaris-generaal bijzonder onzorgvuldig tewerk te zijn gegaan en de desastreuze situatie in Afghanistan te relativiseren. Volgens hem kan hij onmogelijk terugkeren naar Afghanistan en er een menswaardig leven leiden. Hij vervolgt dat hij bijna 2 jaar in België verblijft en volledig verwesterd is. Hij wijst op de situatie van terugkeerders die verwesterd zijn en haalt onder meer een rapport van Nansen aan waarin uiteengezet wordt dat er geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders. Hij citeert uit het arrest nr. 255 609 van 4 juni 2021 van de Raad en een aantal rapporten betreffende de situatie in 2022. Hij meent een gevaar te lopen op vervolging door de taliban omwille van zijn verwestering en citeert uit een rapport van Amnesty International 2022/2023 en EUAA Country Guidance Afghanistan, januari 2023. Hij benadrukt dat de veiligheidssituatie blijft verslechteren en dat de mensenrechten er systematisch geschonden worden. Tot slot betoogt verzoeker dat er geen rekening is gehouden met de alsmaar groeiende dreiging van de ISKP.

6.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat: verzoeker vreest vervolgd te worden door de taliban omdat ze hem verdenken van het verkopen van alcohol.

Verzoeker houdt voor dat verweerder ten onrechte heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

"Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon:

[...]

een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een

persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

6.3.1. Middels de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal verzoeker te erkennen als vluchteling en baseert hij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- verzoeker zou niet weten dat hij tot tweemaal toe een verzoek om internationale bescherming indiende in Bulgarije en in Oostenrijk;
- verzoeker verklaarde aan de Oostenrijkse instanties op het moment van zijn asielaanvraag meerderjarig te zijn terwijl hij aan de Belgische instanties verklaarde minderjarig te zijn. Uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat verzoeker op 23 juni 2022 een minimumleeftijd had van 23 jaar. Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af op het CGVS omtrent zijn leeftijd;
- verzoekers verklaringen omtrent zijn familienaam zijn niet eenduidig en komen niet overeen met de naam op zijn vaders paspoort. Verzoeker legt enkel een kopie van zijn taskara voor om zijn identiteit te staven;
- verzoeker gaf tijdens zijn registratiegesprek bij de dienst voogdij en achteraf bij de DVZ twee verschillende redenen van vertrek op;
- verzoeker kan geen eenduidige verklaringen afleggen over het tijdstip dat zijn broer overleed; Verzoeker legt evenmin een begin van bewijs voor aangaande het overlijden van zijn broer;
- verzoeker blijkt een zeer beperkte kennis te hebben over zijn broers job bij het leger en legt hierover geen eenduidige verklaringen af;
- de CGVS hecht geen geloof aan de problemen die verzoeker met de taliban zou hebben gekend omwille van zijn werkzaamheden in de winkel. Zo wordt er geen geloof gehecht aan de modus operandi van de taliban die enerzijds Am. zouden oppakken en niet meer hebben laten gaan maar anderzijds verzoeker een week met rust lieten en vervolgens hem via brieven informeerden dat ze hem wilden spreken. Bovendien zouden de taliban 2 brieven op hetzelfde moment afleveren, zonder verschil in inhoud tussen deze brieven;
- verzoeker bleef gewoon in de winkel verder werken terwijl Am. reeds verdwenen was en zijn broer gedood;
- het is niet duidelijk hoe verzoeker te weten kwam dat Am. gearresteerd was en zowel zijn naam als die van zijn broer had genoemd terwijl verzoeker Am. nooit meer terug zag;
- verzoeker legt de brieven niet voor terwijl ze gewoon thuis zouden liggen en zijn vader wel een foto van zijn taskara via whatsapp had verstuurd maar niet de brieven;
- verzoeker is na het ontvangen van de oproepingsbrieven gevlucht naar zijn tante die op 10 minuten wandelafstand woonde. Hij verbleef er 2 weken zonder problemen. Noch de Qari, noch de taliban zijn in die periode naar zijn ouderlijk huis gegaan ondanks dat verzoeker geen gevolg gaf aan de oproepingsbrieven;
- verzoeker legt geen éénduidige verklaringen af over het feit of zijn familie nog problemen ondervond na zijn vertrek.

6.3.2. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoeker toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals infra blijkt, in gebreke blijft. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich louter tot het beklemtonen van de waarachtigheid van zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat hij in zijn geheel na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden asielaanvraag te herstellen.

Waar verzoeker benadrukt dat hij in Bulgarije en Oostenrijk verplicht werd zijn vingerafdrukken te geven maar dat hij er nooit asiel heeft aangevraagd, merkt de Raad op, samen met de CGVS, dat van een persoon die beweert zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van een vrees voor zijn leven, mag worden verwacht dat hij zijn nood aan internationale bescherming kenbaar maakt ten aanzien van de autoriteiten van een land die hem die bescherming kan bieden, en dit van zodra hij hiertoe de mogelijkheid heeft. Terecht merkt de CGVS op dat minstens mag verwacht worden dat verzoeker zich omtrent de eventuele mogelijkheden dienaangaande zou informeren zodra hij hiertoe de kans had. Nu verzoeker betoogt dat hij in Bulgarije en Oostenrijk geen asiel heeft aangevraagd of niet zou geweten hebben er asiel te hebben aangevraagd, toont verzoeker aan dat hij hiertoe bijgevolg geen stappen heeft gezet in voormelde landen, hetgeen vragen doet rijzen bij zijn beweerde nood aan bescherming.

Verzoeker betoogt dat hij alles naar waarheid heeft verteld, wat zijn identiteit, nationaliteit en leeftijd betreft. Waar verzoeker stelt dat hij nooit de intentie had om de CGVS te misleiden, zijn geboortedatum niet kent en zich baseerde op zijn taskara, weerlegt hij niet de vaststelling dat verzoeker bij zijn aanmelding op 20 juni 2022 aangaf op dat ogenblik slechts 17 jaar te zijn. Op basis van het medisch onderzoek werd evenwel vastgesteld dat hij op 23 juni 2022 een minimumleeftijd van 23 jaar had. Terwijl verzoeker op 2 juni 2022 in Oostenrijk tijdens de registratie verklaarde meerderjarig te zijn. Verder blijkt uit het gehoorverslag opgesteld op het CGVS dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen gaf omtrent zijn leeftijd. Zo verklaarde verzoeker 17

jaar oud te zijn toen hij vertrok uit Afghanistan en 13 maanden onderweg te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 5). Aldus zou verzoeker, volgens zijn eigen verklaringen, minstens 18 jaar oud zijn bij zijn aankomst in België.

Er dient te worden benadrukt dat verzoeker de beslissing van de dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de dienst Voogdij (administratief dossier, "*Federale Overheidsdienst Justitie, Dienst Voogdij, Kennisgeving van onze beslissing*"). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Waar verzoeker verwijst naar zijn taskara, dient opgemerkt te worden dat verzoeker slechts een kopie van zijn taskara heeft voorgelegd, waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend, aangezien dergelijke stukken makkelijk door knip- en plakwerk kunnen gemanipuleerd zijn. Bovendien legt verzoeker met betrekking tot zijn taskara tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn eerste interview dat zijn taskara in Bulgarije door de politie werd afgenomen terwijl hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zijn gsm in Bulgarije in beslag werd genomen maar dat zijn originele taskara nog bij zijn vader zou liggen (gehoorverslag CGVS, p. 5 en 11).

Verzoeker verduidelijkt nog in het verzoekschrift dat hij steeds de naam 'H. (...)' heeft opgegeven. Verzoeker betoogt vervolgens dat de familienaam niet bestaat in Afghanistan. Volgens zijn vader zou hun stamnaam 'K. (...)' zijn. Op het paspoort van zijn vader staat dan weer zijn vaders roepnaam vermeld. De Raad merkt op, dat ook hier verzoeker geen enkel bewijs voorlegt dan enkel een kopie van zijn taskara en een kopie van het paspoort van zijn vader. Wederom dient vastgesteld te worden dat aan een kopie geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. Bovendien is de identiteit van een verzoeker om internationale bescherming een essentieel element binnen de procedure en mag er van een verzoeker verwacht worden dat hij te allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen hieromtrent aflegt bij de asielinstanties van het land waar hij internationale bescherming vraagt. Hierboven werd reeds aangetoond dat verzoeker niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Hoewel verzoeker de waarachtigheid van zijn verklaringen over zijn leeftijd en zijn naam benadrukt, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekers leeftijd na medisch onderzoek (minstens) 6 jaar verschilt met de leeftijd zoals hij die verklaarde voor de Belgische asielinstanties en dat zijn naam verschilt met deze aangegeven in Oostenrijk en met het paspoort van zijn vader. De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers misleidende verklaringen over zijn leeftijd en naam maken bijgevolg een negatieve indicatie uit voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat het feit dat hij bepaalde zaken niet vermeldde op de dienst Voogdij en op de DVZ volledig te wijten is aan de modus operandi van deze diensten, aangezien ze hem aan maanden kort te blijven in zijn relaas.

De Raad stelt samen met de CGVS vast dat uit de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: fiche NBMV) ingevuld door het bureau MINTEH op 20 juni 2022 blijkt dat verzoeker, op de vraag om welke reden hij naar België is gekomen, aangaf dat zijn broer bij het leger werkte en dat de taliban hun met de dood bedreigden. Nadien, verklaarde verzoeker evenwel, zowel bij de DVZ als tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat hij de taliban vreest omdat ze hem verdenken van illegale alcoholverkoop in de winkel waar hij werkte (vragenlijst CGVS, vraag 5 en gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoeker vermeldde op de DVZ, noch op het CGVS, de problemen die hij en zijn broer ondervonden doordat hij bij het leger werkte. Aldus geeft verzoeker twee verschillende redenen van vertrek op, hetgeen de geloofwaardigheid van zijn relaas aantast. Verzoeker kan deze twee verschillende redenen niet verklaren doordat hij erop werd gewezen kort te blijven aangezien zijn reden om vertrek reeds verschilde met zijn verklaringen afgelegd op de DVZ. Verzoekers betoog biedt aldus geen verschoning voor de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen genoteerd door het bureau MINTEH in de fiche NBMV en zijn latere verklaringen op de DVZ en het CGVS m.b.t. de eigenlijke vluchtredenen. Verder brengt verzoeker evenmin concrete en pertinente elementen aan die ertoe zouden nopen om deze fiche NBMV buiten de beoordeling van zijn asielaanvraag te houden. De motieven dienaangaande in de bestreden beslissing worden bijgetreden door de Raad.

Waar verzoeker thans stelt dat hij op het CGVS niet spontaan vertelde over zijn vrees omwille van het werk van zijn broer omdat hij het reeds had gemeld op de DVZ, merkt de Raad op dat verzoeker thans in tegenspraak is met zijn uitdrukkelijke verklaring dat hij de taliban niet vreest omwille van het werk van zijn broer bij het leger (gehoorverslag CGVS, p. 13) doch dat zijn vrees voor de taliban gelegen is in de beschuldiging dat hij illegaal alcohol verkocht.

Verzoeker bekritiseert vervolgens volgende motieven in de bestreden beslissing:

“Ook over het tijdstip dat uw broer overleed tijdens zijn dienst in Helmand (P.15), kan u geen eenduidige verklaringen afleggen. Tijdens uw registratiegesprek als minderjarige verklaarde u dat uw broer vijf jaar geleden overleed (P.3 Registratie minderjarigen DVZ). Bij DVZ beweerde u dan weer dat u broer twee jaar geleden overleed (P.9 Verklaringen DVZ dd.07.11.2022). Op het CGVS geeft u zelfs twee verschillende verklaringen over het tijdstip van de dood van uw broer; zo verklaarde u enerzijds dat hij drieënhalve jaar geleden – te tellen van de dag van uw persoonlijk onderhoud, i.c. 31/7/2023 - overleed - wat zou betekenen dat uw broer ergens begin 2020 overleed en anderzijds dat hij overleed in de periode dat u aan het werk was in de winkel. (P. 15 npo CGVS dd.31.07.2022). U zou pas de laatste 2 à 3 maanden voor uw vertrek in de winkel hebben gewerkt en u zou 2 weken voor de val van het regime zijn vertrokken. Het regime kwam medio augustus 2021 ten val wat dan weer betekent dat u rond mei / juni 2021 in de winkel begon te werken. U situeert het overlijden van uw broer bij uw laatste versie van de feiten aldus anderhalf jaar later dan wat u eerder liet optekenen. Uw verklaringen zijn zo afwijkend en maken dan ook dat hieraan geen geloof kan worden gehecht. U legt ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor die uw verklaringen aangaande uw broers overlijden kunnen staven. U legt een kopie voor van een foto van uw overleden broer. Los van het feit dat uit deze foto geen enkele informatie af te leiden is aangaande de identiteit van en uw eventuele band met deze persoon, kan deze foto hoogstens aantonen dat deze persoon overleden is. Dat het hier om uw broer gaat die werkzaam was bij het leger en tijdens zijn dienst om het leven kwam, blijkt op geen enkele manier uit de voorgelegde kopie.”

Verzoeker stelt dat Afghanen geen belang hechten aan een sterfdatum waardoor het voor hem bijzonder moeilijk is om een exacte datum op te geven. Hiermee biedt verzoeker evenwel geen verklaring aan het feit dat hij drie verschillende data of periodes opgaf als tijdstip van overlijden van zijn broer en dat deze periodes sterk uiteen liggen. Zo stelt verzoeker tijdens zijn registratie dat zijn broer 5 jaar geleden is overleden, op de DVZ verklaart verzoeker dat zijn broer 2 jaar geleden is overleden, op het CGVS zou zijn broer 3,5 jaar geleden zijn overleden en later stelt verzoeker dat zijn broer overleed toen hij reeds in de winkel werkte, hetgeen 1,5 jaar later zou zijn dan verzoekers eerdere verklaring. Bovendien legt verzoeker geen (ook thans niet) concreet bewijs van het overlijden van zijn broer voor. De CGVS kan worden gevolgd waar hij stelt dat verzoekers verklaringen omtrent het tijdstip van overlijden van zijn broer dermate afwijkend zijn dat er geen geloof kan aan worden gehecht.

De CGVS stelt bovendien op goede gronden vast dat er geen geloof kan worden gehecht dat zijn broer bij het nationale leger zou hebben gewerkt aangezien verzoeker enkel kan vertellen dat zijn broer 2 jaar in Helmand zou hebben gewerkt en verder niets meer. Verzoeker heeft geen enkele info, kent zijn functie, rang of taken niet (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verzoeker legt foto's voor van zijn broer tijdens de dienst doch verzoeker kan er niets over vertellen. Verzoeker legde tevens tegenstrijdige verklaringen af waar hij vertelde dat niemand op de hoogte was van de job van zijn broer (gehoorverslag CGVS, p. 14) en nadien verklaarde dat de Qari alles wist over elke dorpeling en alle dorpelingen kende die voor het leger werkten en de taliban hierover informeerde (gehoorverslag CGVS, p. 14). Verzoeker kan dit gebrek aan kennis over de job van zijn broer en de tegenstrijdige verklaringen niet uitleggen doordat hij nog maar een kind was en aan hem niets werd verteld. Nu er geen geloof wordt gehecht aan het feit dat zijn broer voor het leger werkte en verzoeker overigens zelf geen enkele vrees uitte omwille van het werk van zijn broer bij het Afghaanse leger, is de verwijzing naar het rapport EUAA waaruit blijkt dat ook familieleden van voormalige leden van het Afghaanse leger een groot risico lopen, niet dienstig.

Verzoeker bekritiseert tenslotte volgende motieven in de bestreden beslissing:

“U verklaarde dat Am. (...) op een dag werd gearresteerd door de Taliban toen hij alcohol aan het verkopen / leveren was. Vervolgens werd Am. (...) gefolterd waarbij hij de naam van uw broer doorgaf als medeplichtige maar ook uw naam zou hebben opgegeven. Vooreerst kan hier worden opgemerkt dat de verschillende werkwijze van de Taliban in hun optreden naar Am. (...) en uzelf toe toch mag verbazen. Zo arresteerde de Taliban zonder waarschuwing Am. (...). Tot op heden zou hij vermist zijn en u heeft geen idee wat er met hem gebeurde (P.19). Een week na de arrestatie sprak de Qari, die ook van de Taliban was, uw vader aan. Hij vertelde uw vader dat u en uw broer samen met Am. (...) alcohol verkochten en gaf twee brieven aan uw vader. In de brieven stond dat de Taliban met u wilden spreken (P.18). Dat de Taliban enerzijds direct Am. (...) zouden oppakken en niet meer hebben laten gaan, maar u dan vooreerst een week zouden met rust laten én vervolgens via brieven informeren dat ze u willen spreken, mag wel verbazen. Uw uitleg dat ze overdag niets konden doen omdat de overheid aanwezig was, houdt totaal geen steek. Immers, zoals u zelf verklaarde werkte de Qari voor de Taliban (P 14). Waarom hij u aldus niet al eerder zou hebben contacteren terwijl hij uw vader een week later wel twee brieven zou geven hebben, is geenszins duidelijk. Waarom er daarenboven twee brieven op hetzelfde moment zouden zijn afgeleverd – nergens uit uw verklaringen blijkt dat er een verschil in inhoud was tussen deze brieven – kan ook niet worden begrepen.

Dat u bovendien ook in de week nadat Am. (...) zou verdwenen zijn gewoon in de winkel bleef verder werken, is ook weinig ernstig ingeval van een waarachtig relaas. Uw broer zou toen reeds gedood zijn en Am. (...) was verdwenen. Bovendien zou u op de hoogte geweest zijn van de verkoop van alcohol alsook dat dit

verboden was in Afghanistan (P 17). Dat u er dan geen graten in zag gewoon in de winkel te blijven werken, is toch opmerkelijk.

Hoe u bovendien zou weten dat Am. (...) werd gearresteerd en bij zijn arrestatie zowel uw naam als de naam van uw broer zou genoemd hebben, is ook geenszins duidelijk. Immers, u zag Am. (...) nooit meer terug (zie supra)."

Dat verzoeker na de verdwijning van zijn broer de winkel wel nog open hield maar geen alcohol verkocht en dat hij gevlucht is nadat hij te weten kwam dat zijn broer was vermoord, verklaart niet dat de taliban Am. arresteerden en niet meer lieten gaan terwijl verzoeker nog een week met rust werd gelaten door de taliban en via 2 brieven werd opgeroepen om zich aan te melden. Verzoeker was bovendien reeds op de hoogte van de verdwijning van zijn collega Am. terwijl hij in de winkel bleef verder werken. De CGVS kan worden gevolgd waar hij deze verschillende manieren van aanpak van de taliban als onwaarschijnlijk en/of ongeloofwaardig beoordeeld. Verzoeker beantwoordt trouwens ook thans de vraag niet hoe hij te weten kwam dat Am. was gearresteerd door de taliban, nu hij zijn collega nooit meer heeft teruggezien. Verzoeker gaat ook voorbij aan de motieven dat hij nog 2 weken bij zijn tante verbleef die slecht op 10 minuten wandelafstand van hem woonde en dat verzoeker in deze periode geen problemen kende. Ook zijn ouders werden niet lastiggevalen door de taliban. De CGVS stelt aldus op goede gronden vast dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij sinds zijn vertrek nog steeds wordt gezocht door de taliban. Bovendien legt verzoeker ook hierover geen eenduidige verklaringen af (gehoorverslag CGVS, p. 10 en 14). Overigens verklaart verzoeker ter terechtzitting dat hij nog contact heeft met zijn familie en dat het goed gaat met hen.

De Raad besluit dat verzoeker geen ernstig verweer aanvoert ter weerlegging van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. De terecht en pertinente motieven waarop de CGVS zich steunt om te besluiten tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielaanvraag blijven dan ook onverminderd overeind.

Gelet op de terecht en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoeker op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de CGVS bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

6.3.3. Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt om als verwerst te worden beschouwd. Verzoeker meent dat de machtsovername van de taliban een 'nieuw element' vormt in de context van een terugkeer. Ter terechtzitting benadrukt verzoekers advocaat dat verzoeker reeds 3,5 jaar in België is. Verzoeker stelt dat hij 2,5 jaar in een fabriek heeft gewerkt maar dat deze fabriek nu gesloten is. Hij volgt een cursus Nederlands.

6.3.4. In haar aanvullende nota van 8 december 2025 stelt de verwerende partij het volgende over het risico op vervolging omwille van 'gepercipieerde' verwestering.

"Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de

machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen. Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel.

De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door

de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Uit het recente rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025 blijkt dat er geen bewijzen zijn van arrestaties of mishandelingen door de taliban wanneer terugkeerders Afghanistan binnenkomen via de landsgrenzen of via de luchthaven (p. 35). De de facto-autoriteiten zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37). Op de luchthaven worden terugkeerders gescreend door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de de facto-regering, maar deze controles verschillen weinig van andere internationale luchthavens. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024 stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie "Islamitische Staat in de provincie Khorasan" (ISKP). Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36)."

Zoals in de aanvullende nota van de verwerende partij in de verf wordt gezet, zijn bepaalde individuele elementen, zoals de leeftijd van de betrokkene, de duur van zijn verblijf in het Westen, zijn gedragingen en profiel, van belang om het eventuele risico op vervolging te beoordelen. Zoals gebleken is uit de beoordeling van verzoekers asielrelaas, kan geen enkel geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas, met name dat hij wordt vervolgd door de taliban omdat illegaal alcohol zou verkocht hebben. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij zou behoren tot een risicogroep die in geval van terugkeer naar Afghanistan onder de negatieve aandacht zou komen van de taliban.

Verzoeker heeft tot minstens zijn 18 jaar in Afghanistan gewoond in de provincie Nangarhar (gehoorverslag CGVS p. 5). Hij is zo'n 2 à 3 jaar naar school gegaan in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 6). Verzoeker verklaart moslim te zijn, meer specifiek salafist (gehoorverslag CGVS, p. 5). Voor de val van de Afghaanse regering werkte verzoeker 2 à 3 maanden in een winkel (gehoorverslag CGVS, p. 7) Verzoeker heeft aldus zijn vormende jaren in Afghanistan doorgebracht. Ondertussen verblijft verzoeker 3,5 jaar in België, maar deze duur weegt geenszins op tegen de duur van zijn verblijf in zijn land van herkomst. Verzoeker brengt geen (actuele) stukken bij die zijn 'verwestering' zou kunnen aantonen. Waar de advocaat van verzoeker ter terechtzitting erop wijst dat verzoeker reeds bijna vier jaar in België is, merkt de Raad op dat uit zijn eventuele actieve deelname aan het maatschappelijke leven in België niet kan worden afgeleid dat zijn eventuele westerse gedragingen elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier eventueel een socio-economisch leven heeft uitgebouwd en alhier werkt en Nederlandse lessen volgt, is uitermate lovenswaardig, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij nog contact heeft met zijn ouders in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 10). Verzoeker heeft nog drie broers in Afghanistan (gehoorverslag CGVS, p. 9). Verzoeker heeft zijn ganse jeugd in Afghanistan doorgebracht en uit niets blijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden van de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen, ondanks de rurale context waaruit hij beweert afkomstig te zijn. Hij toont immers niet aan dat hij een opvallend profiel zou hebben of uitgesproken 'westerse' kenmerken vertoont. Verzoeker kan op basis van zijn voorgehouden 'gepercipieerde' verwestering niet als vluchteling worden erkend.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt. Rechterlijke beslissingen hebben in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de arresten waarnaar hij verwijst, kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

6.3.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet wordt aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

6.3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.4.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."

6.4.2. Met betrekking tot de 'ernstige schade', zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.4.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zijn relaas, waarbij hij vervolging vreest omdat hij beschuldigd wordt door de Taliban van illegale verkoop van alcohol en omwille van 'gepercipieerde' verwestering, ongeloofwaardig werd bevonden. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

6.4.4. In zoverre verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden aangestipt dat de terminologie uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, nagenoeg identiek is aan de bewoordingen van voormeld verdragsartikel. Bijgevolg dient deze vorm van 'ernstige schade' te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.").

Slechts wanneer precaire socio-economische omstandigheden overwegend het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling.

Verzoeker betoogt in zijn middel dat niet kan worden uitgesloten dat de de facto-Talibanregering wel degelijk overwegend verantwoordelijk is voor de socio-economische en humanitaire situatie die als ernstige schade kan worden gekwalificeerd. Er dient dus te worden nagegaan of de huidige situatie voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van een actor of dat deze het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

In haar aanvullende nota van 8 december 2025 stelt de commissaris-generaal hierover het volgende:

"(...)

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de

werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2022, EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie,

het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de huidige humanitaire crisissituatie in Afghanistan wel degelijk hoofdzakelijk veroorzaakt wordt door het optreden of het verzuim van de taliban.

6.4.5. Terloops stipt de Raad aan dat dit niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als 'ernstige schade' kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4.6. De Raad merkt hierbij op dat het begrip 'ernstige schade' uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft *“op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, hetgeen een duidelijke mate van individualisering veronderstelt (HvJ 17 februari 2009, Elgafaji, C 465/07, ptn. 32 en 38; HvJ 10 juni 2021, Bundesrepublik Deutschland, C 901/19, pt. 25). Verzoeker toont niet aan dat hij, onder andere omwille van zijn hoedanigheid van terugkeerder, een verhoogd risico loopt om in een situatie van extreme armoede terecht te komen. Verzoeker is immers een valide man die niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Verzoeker toont niet aan dat zijn familie onvermogen is en dat deze hem niet tijdelijk (materieel) zou kunnen ondersteunen in geval van terugkeer zodat hij niet in een situatie van extreme materiële deprivatie zou belanden. Zo verklaart verzoeker dat zijn vader 8000 euro aan de smokkelaar betaalde voor zijn reis naar Europa (gehoorverslag CGVS, p. 11) en benadrukt hij nog dat hij niet arm is en geen financiële hulp nodig heeft (gehoorverslag CGVS, p. 20).

6.4.7. Verzoeker beroept zich niet op deze uitzonderlijke situatie. Evenmin voert verzoeker persoonlijke omstandigheden aan of zijn deze aan de orde die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet dermate verhogen dat er sprake is van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In haar aanvullende nota van 8 december 2025, waarin onder andere de EUAA Country Focus Afghanistan van december 2024 mede in overweging wordt genomen, stelt de commissaris-generaal betreffende de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan het volgende:

“Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflictgerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara’s. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLEED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting."

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Nangarhar, waaruit verzoeker afkomstig is, actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, omdat het niveau van het aanwezige willekeurige geweld, in zoverre er al sprake is van een gewapend conflict, dermate laag is dat de kans om hiervan als burger slachtoffer te worden uiterst miniem is. Verzoeker brengt geen actuele landeninformatie aan waaruit zou blijken dat er thans wel een reëel risico zou bestaan op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Besluit

7.1. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM en/of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de commissaris-generaal onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan of dat de beslissing zou zijn behept met een motiveringsgebrek. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

De door verzoeker aangevoerde middelen zijn ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

7.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN